

NEGENTIG DAGEN GENEVIEVE

LUCINDA CARRINGTON

Negentig dagen
Genevieve

Uitgegeven door Xander Uitgevers bv
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel *The Ninety Days of Genevieve*
Oorspronkelijke uitgever: Virgin Books, Ebury Publishing

Vertaling: Caatje van Oegstgeest

Eerder uitgegeven onder de titel *Intieme nachten*

Omslagontwerp: Lava Amsterdam

Omslagbeeld: © Corbis Images

Zetwerk: Michiel Niesen/ZetProducties

Copyright © 1996 by Lucinda Carrington
Copyright © 2012 Xander Uitgevers bv, Amsterdam

Eerste druk 2012

ISBN 978 94 016 0013 2 / NUR 302

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van
druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK 1

Genevieve Loften draaide zich om en opende de jaloezieën, waarna het licht weer naar binnen stroomde. James Sinclair leunde achterover op zijn stoel, en sloeg haar gade. Zijn doordringende blik bezorgde haar een onbehaaglijk gevoel. Ze had gehoord dat hij moeilijk kon doen, en deze sessie bewees weer eens dat de geruchten waar waren.

Ze bedacht weer dat hij er helemaal niet uitzag als een conventionele zakenman. Een donkere teint, donker haar, en een lichaam als van een gestroomlijnde atleet onder dat onberispelijk gesneden pak. Ze vond hem eigenlijk wel aantrekkelijk, maar ze was niet van plan hem dat te laten merken. Ze zou zijn ego niet strelen. Hij zag er al zelfverzekerd genoeg uit.

Het was hun derde ontmoeting. En deze keer waren ze alleen. Ze had hard gewerkt om hem te imponeren, hem ervan te overtuigen dat Barringtons vernieuwende ideeën had en de reclamecampagne kon verzorgen die hij nodig had om zijn buitenlandse markt uit te breiden. Hij had net een opname bekeken van een van hun succesvolste televisiecampagnes. Ze had hem al een indrukwekkende portfolio laten zien van eerdere opdrachten, met de daarbij horende verkoopcijfers, maar niets van wat ze had geopperd of aangeboden scheen hem te interesseren. Het enige wat ze voor haar inspanningen had gekregen was die duistere, dubbelzinnige blik, een licht optrekken van een wenkbrauw, en

verder niets. Met een innerlijke zucht van spijt duwde ze de portfolio terzijde. Ze hield niet van mislukkingen.

‘Is er misschien iets anders dat ik u kan laten zien, Mr. Sinclair?’ vroeg ze, en was verbaasd toen ze hem traag zag glimlachen.

‘Misschien wel.’ Hij wachtte, hield haar blik gevangen terwijl hij zijn lange benen strekte. Hij ontspande zichtbaar, maar had nog steeds die zelfbewuste houding van een man die de situatie beheerst. ‘Kom eens achter dat fraaie, bescherming biedende, zakelijke bureau vandaan,’ zei hij, ‘en ga voor me staan.’

Het geluid van het Londense verkeer, gedempt door de dubbele beglazing, drong omhoog van de straat beneden. Genevieve staarde Sinclair aan, vroeg zich even af of ze hem wel goed had verstaan. Tot dat moment had hij nog geen enkele interesse in haar getoond. Ze had zijn houding eerder vijandig gevonden. Nu was er iets in zijn ogen dat haar verontrustte. Amusement? Triomf? Ze wist het niet zeker. En er sprak arrogant zelfvertrouwen uit de manier waarop hij zijn houding van formeel tot ontspannen veranderde. Het veranderde tevens de relatie tussen hen. Ze waren niet langer twee zakenmensen op zoek naar een aanknopingspunt. Ze waren een man en een vrouw, zich bewust van iets dat op het punt stond tussen hen te ontvlammen.

Hoewel ze zich onzeker voelde, besloot ze het spelletje mee te spelen. Ze glimlachte en liep om haar bureau heen, bleef voor hem staan. ‘Nou,’ zei ze met geforceerde opgewektheid, ‘hier ben ik dan. Wilt u me nu misschien vertellen wat deze kleine charade moet voorstellen?’

‘Omdraaien,’ zei hij. ‘Langzaam.’

‘Werkelijk, Mr. Sinclair,’ begon ze, ‘ik zie niet in wat...’

‘Doe het nou maar,’ zei hij.

Genevieve haalde haar schouders op en draaide zich om. Ze was ineens blij dat haar elegante pakje ruim viel in plaats van strakgesneden, en dat haar rok keurig net onder de knie eindig-

de. Je kijkt maar een eind weg, Mr. Sinclair, dacht ze, maar veel zul je niet zien.

Toen ze zich echter omdraaide, veranderde ze weer van mening. Zijn donkere blik reisde langzaam langs haar lichaam, raakte haar borsten, bewoog naar haar dijen, omlinjnde het potloodslanke rokje. Hij bewonderde haar benen in glanzende lichtgrijze kousen, en haar slanke enkels boven schoenen met een halfhoge hak. In plaats van haar te beschermen had ze het gevoel dat haar dure kleren verleidelijk werden uitgetrokken en dat ze door een onzichtbare hand werd verkend. Het was net of ze te koop stond op een slavenmarkt. Tegen de tijd dat zijn blik weer terug was bij haar gezicht, voelde ze haar wangen blozen.

Hij staaarde haar een ogenblik aan en grinnikte toen. 'Ik heb een voorstel voor u,' zei hij. 'Maar het is waarschijnlijk niet zo zakelijk als u verwachtte.'

'Ik weet zeker dat Barringtons in staat zal zijn aan uw verzoek te voldoen,' zei ze.

'Barringtons misschien wel,' beaamde hij. 'Maar u?'

'Dat komt op hetzelfde neer, nietwaar?' pareerde ze.

'Speel niet de onnozele onschuld, Miss Loftin,' zei hij. 'U bent een volwassen vrouw, geen tienermaagdje. Ik geloof dat u weet wat ik bedoel.'

Genevieve had wel eens meer zo'n voorstel gekregen, maar nooit zo onverwacht en brutaal als deze keer. Heel even werd ze kwaad. Dacht hij soms dat ze een of ander gebruiksartikel was dat hij kon kopen? Toen herinnerde het stemmetje van ambitie haar eraan wat deze arrogante man mogelijk te bieden had: Sinclair Associates had een sterk profiel en was aan het uitbreiden. Het reclamebureau van hun keuze zou een internationaal bekende naam worden.

Barringtons heeft deze opdracht nodig, hield ze zich voor, en ze zullen degene die dat voor hen bereikt uiterst dankbaar zijn. Als James Sinclair seks wilde in ruil voor zijn handtekening, dan

zal ik het hem geven. Uiteindelijk is hij geen oude, dikke man. ‘Natuurlijk weet ik wat u bedoelt,’ zei ze haastig. ‘Ik geef u seks en u geeft Barringtons uw opdracht.’

Hij lachte. ‘U laat het wel erg eenvoudig klinken, Miss Loften. Ik ben niet van plan een belangrijke handtekening te verruilen voor een snelle wip.’ Zijn stem haperde, klonk nu iets scherper. ‘Dat kan ik elders goedkoper krijgen. Ik wil meer. Veel meer. U en ik moeten dit nog eens tot in detail bespreken.’

Ze huiverde ineens. Dit was niet helemaal wat ze had verwacht. Wat voor soort details waren er te bespreken? Ze zou met hem naar bed gaan en proberen het goed te doen. Ze zou er misschien zelfs van genieten. Zou hij misschien iets ongewoons willen? Nou, als het moest zou ze dat doen. Alleen maar om die opdracht te krijgen.

Even vroeg ze zich af waarom. Sinclair Associates had Barringtons niet echt nodig. Het was eerder andersom. Waarom ík, vroeg ze zich vervolgens af. Ze wist dat James Sinclair rijk was, met goede connecties, en machtig. Hij zag er zo gevaarlijk goed uit dat de meeste vrouwen hem hoogst begerenswaardig zouden vinden. Hij zou elke van de naar geld of publiciteit hunkerende schoonheden kunnen krijgen die de elegante Londense clubs bezochten. Vrouwen die waarschijnlijk veel charmanter waren dan zij. Vrouwen die verrukt zouden zijn om met hem te worden gezien, om met hem naar huis en naar bed te gaan, en waarschijnlijk met meer ervaring dan zij.

Ze was geen maagd, maar ze had bepaald niet veel seksuele ervaring. Haar eerste affaire was een friemelende, jeugdige ramp geweest, gevolgd door een paar korte relaties en een langere, die was geëindigd omdat ze wegens haar drukke werk altijd afspraken moest afzeggen.

Sinclair stond op. Hij was een hoofd groter dan zij, en zij was langer dan gemiddeld. Met zijn glanzende, zwarte haar, vakkundig geknipt, maar iets langer dan de conventie voorschreef, en

zijn natuurlijke bruine teint, had hij een exotisch uiterlijk. Ze verbeeldde zich dat hij een piraat was, een meedogenloze. Ze herinnerde zich de verhalen die ze over zijn zakelijke tactieken had gehoord. Misschien was piraat een passende omschrijving. Even zag ze hem voor zich in een strakke broek, kniehoge laarzen en een wit samengeknoot hemd, maar ze bande het beeld meteen uit haar gedachten, vastbesloten hem niet te romantiseren. Ze was er redelijk zeker van dat hij met haar géén romantische bedoelingen had.

Hij was gewend aan macht, gewend zijn zin te krijgen, gewend de leiding te hebben. Nou, dacht ze, ik ook. Wil je spelletjes spelen, Mr. Sinclair? Dan speel ik ze met je mee. Ik zal er misschien zelfs van genieten. Maar het zal strikt zakelijk blijven. Je kunt je nacht plezier krijgen. Meerdere nachten, zelfs. Maar ik zal je handtekening onder dat contract krijgen. En daarna is het afgelopen.

‘Luister,’ zei ze. ‘Ik heb gezegd dat ik akkoord ga. Er valt niets te bespreken.’

Hij bekeek haar nog steeds als een slavenhandelaar op een veiling. Ze deinsde achteruit tegen haar bureau aan. Plotseling, wetend dat het een zinloos gebaar was, raakte ze de knopen van haar jasje aan. De manier waarop hij naar keek gaf haar het gevoel dat ze al open waren. Ze zag zijn mond tot een glimlach vertrekken en besepte dat hij wist welk effect hij op haar had.

‘Ik heb gezegd dat ik uw aanbod accepteer,’ zei ze, in de hoop hem af te leiden. ‘Er valt niets te bespreken, alleen waar u me wilt ontmoeten. En aangezien dit tamelijk – ongebruikelijk is, hoop ik dat ik op uw discretie kan rekenen.’

‘Maak u niet druk,’ zei hij. ‘Ik schep niet op over mijn veroveringen.’

‘Dit wordt een zakelijke overeenkomst,’ zei ze ijzig. ‘Geen verovering.’

Hij keek haar lange tijd aan, grinnikte toen traag. ‘Natuurlijk,’

beaamde hij. ‘Strikt zakelijk.’ Hij wachtte. Zijn toon veranderde. ‘Trek uw jasje uit.’

Weer wist ze niet zeker of ze hem goed had verstaan. ‘Mijn jasje?’ herhaalde ze. ‘Waarom?’

‘Voor ik ons privégesprek regel, wil ik even zien wat ik wellicht krijg.’ Zijn stem was zacht, maar erachter school staal. ‘Knoop het jasje open. Nu.’

Ze was even van plan te weigeren. Maar een blik op zijn gezicht vertelde haar dat dat misschien niet verstandig was. Haastig, hopennd dat dit hem tevreden zou stellen, gehoorzaamde ze hem. Onder het korte jasje droeg ze een effen, witzijden blouse met een brede kraag. Ze wist dat hij niet veel door de stof heen zou kunnen zien. Misschien vaag iets van haar beha – een tamelijk fraaie van witte kant, wist ze.

‘En uw blouse,’ zei hij.

Nu bevroren haar vingers. ‘Mijn blouse?’ Haar stem klonk onvast. ‘Echt niet!’

Sinclair’s glimlach veranderde in een scheve grijns. ‘Speel niet de geschokte maagd met me, Miss Loftin. Knoop uw blouse open, of ik zal het voor u doen.’

Haar vingers raakten de stoffen knoopjes aan. ‘Er kan iemand binnenkomen,’ protesteerde ze.

‘Misschien wel,’ beaamde hij onverstoord. ‘Schiet dus maar op.’

Ze plukte aan de knoopjes. Ze gingen nooit zo makkelijk open, en nu had ze ook nog trillende handen. De blouse viel open. Ze kreeg de neiging de panden bij elkaar te trekken, maar voordat ze dat kon doen, stapte Sinclair naar voren en pakte haar polsen, dwong haar armen vaneen. Zijn ogen gingen van haar gezicht via haar hals naar haar borsten. ‘Niet slecht,’ zei hij.

Hij bewoog zich snel en zelfbewust, nam haar volkomen bij verrassing, duwde haar achterover tot ze de rand van haar bureau tegen haar dijen voelde. Zijn handen waren in haar blouse en onder haar armen voor ze kon protesteren. Hij vond de slui-

ting van haar beha en haakte hem los. Een seconde later hing de beha rond haar nek en werd ze met ontblote borsten tegen het bureau gedrukt.

Haar brein bevroor bij de gedachte dat iemand haar zo zou aantreffen. Hoewel ze wist dat sommige van haar collega's aanklopten voor ze binnenkwamen, besepte ze dat ze niet altijd voor haar deur bleven wachten. Het aankloppen was een vorm van beleefdheid. Zou ze hun voetstappen op het vloerkleed wel horen?

Zijn knieën drukten tegen de hare, maar verder scheen hij opzettelijk elk contact te vermijden. Ze wist niet of hij opgewonden was of niet. Ze leunde achterover, steunend op haar ellebogen, in het besef dat ze in deze houding zijn mond of zijn handen niet kon ontwijken wanneer hij ze naar believen over haar heen zou laten dwalen.

Hij boog zich over haar heen, en raakte haar linkertepel met zijn lippen aan, wreef hem zacht, en likte hem toen met zijn tong. Binnen enkele seconden was hij hard en gezwollen. Hij nam hem in zijn mond en begon dwingend te zuigen. Bij iedere beweging voelde ze een schokje van genot door zich heen gaan. Hij scheen precies te weten hoe snel en stevig ze het wilde hebben. Daarna sloot zijn hand zich over haar andere tepel, die hij lichtjes plaagde door haar borst knedend met zijn handpalm te masseren.

Ze voelde een aanmoedigende kreun in haar keel opkomen, en onderdrukte hem. Ze geloofde zelf nauwelijks dat ze hiervan genoot. Het besef dat ze ieder moment konden worden betrapt, maakte het nog opwindender. 'Alstublieft,' slaagde ze erin te zeggen, niet wetend hoe ver ze hem zijn gang zou laten gaan. Of hoe ver hij zelf zou gaan. 'Er kan iemand binnenkomen.'

Hij keek op. 'Bang dat ze zien hoe u zich als een hoer gedraagt?' Hij schoof zijn handen onder haar borsten, duwde ze omhoog, zijn duimen bewogen sneller. 'Ze zullen misschien van de aanblik genieten,' zei hij. 'Ik wed dat enkele van uw collega's het niet

erg zouden vinden om uw tepels te bedienen. Misschien moeten we ze binnenroepen. Vijf minuten per persoon.' Zijn vingers speelden nog steeds loom met haar. 'Ik heb het gevoel dat u het misschien prettig zult vinden.'

Normaal gesproken zou het idee haar hebben afgeschrokken, maar iets in de toon van zijn stem maakte dat het vreemd opwindend klonk. Echter niet met haar zakelijke partners, dacht ze. Maar met vreemden? Jonge mannen die ze niet kende en die haar niet kenden, terwijl Sinclair genietend toekeek? Hoe zou ze zich daarbij voelen? Ze huiverde even, en haar tong bevochtigde haar lippen. Hij leunde nog steeds over haar heen, maar raakte haar niet aan.

'De gedachte windt u op, nietwaar?' mompelde hij. 'U bent in werkelijkheid niet zo preuts als u eruitziet. Ik dacht niet dat u dat zou zijn, maar ik wilde er zeker van zijn. Misschien hebt u werkelijk wel interesse in een overeenkomst met mij.'

'Ik heb al gezegd dat ik het doe.' Ze probeerde haar stem vast te laten klinken, vastbesloten zichzelf weer in de hand te krijgen. 'Een z´kelijke overeenkomst.'

'Maar natuurlijk,' beaamde hij sardonisch. Zijn hand streefde haar even. 'We doen een ruil. U geeft me wat ik wil, en ik geef u mijn handtekening. De oudste soort ruil van de wereld.'

'U zult er geen spijt van krijgen,' zei ze.

Weer taxeerde hij haar met een seksueel beladen blik. 'Vast niet,' beaamde hij.

Ze hoorden beiden voetstappen in de gang. Ongehaast trok Sinclair zich terug. Genevieve slaagde erin haar blouse recht te trekken en haastig haar jasje dicht te knopen. George Fullerton, van middelbare leeftijd, maar nog steeds elegant, keek glimlachend om de hoek van de deur. 'Ik ga lunchen. Zin om mee te gaan?'

Zich bewust van de opgepropte blouse en beha onder haar nu recht zittende jasje, slaagde Genevieve erin koeltjes naar Sinclair

te glimlachen. ‘We hebben een uitstekende kantine, Mr. Sinclair.’

‘Dank u,’ zei Sinclair. ‘Maar ik heb zo een afspraak.’

George Fullerton keek vluchtig door het kantoor, maar Genevieve wist dat hij de tv en de portfolio’s al had opgemerkt. ‘Heeft Genevieve u iets interessants laten zien?’

Ze zag een glimlach over James Sinclairs gebruide gezicht trekken. Hij verwijderde een denkbeeldig pluisje van zijn onberispelijke jasje, en plotseling voelde ze een seksuele rilling toen ze zich herinnerde wat die hand enkele ogenblikken geleden had gedaan.

‘Om u de waarheid te zeggen, ja, dat heeft ze gedaan, maar ik zal meer moeten zien voordat ik een besluit neem.’

‘Ik weet zeker dat Genevieve dat met genoeg zal doen.’ Fullerton glimlachte.

‘Daar ben ik van overtuigd,’ mompelde Sinclair.

‘Nog steeds leuke spelletjes met witte veertjes aan het spelen?’

De stem onderbrak Genevieves dagdroom. Ze zat aan een tafel in de bar van het sportcentrum, plezierig ontspannen na een douche, peinzend over de vastberaden aanraking van James Sinclairs handen op haar lichaam. Het idee van ongebonden seks, een fraaie zakelijke beloning na afloop, stond haar steeds meer aan. Evenals het idee erachter te komen of James Sinclair er zonder kleren net zo sexy zou uitzien als in zijn elegante pak. Ze wilde dat ze minder positief op zijn avances was ingegaan, en hem niet de kans had gegeven zo makkelijk zijn zin te krijgen. Ze had zelf een paar stappen moeten zetten. Had ze niet het recht te weten waarin ze zich begaf?

Ze keek op en zag David Carshaw tegenover zich staan, een blikje Pepsi-light in de ene hand en een uitpuilende sporttas in de andere. ‘Het is heerlijk een paar plastic veertjes op een baan in het rond te slaan,’ zei ze.

‘Badminton is toch wel meer dan dat.’ David ging zitten. ‘En